

מסכת ראש השנה

פרק א'

א. ארבעה ראשי שנים הם. אחד בגין ראש השנה למלכים ולרגלים. אחד באלויל ראש השנה למשער בהמה. רביעי אלעזר ורבי שמואן אומרים, אחד בתשרי. אחד בתשרי ראש השנה לשנים ולשיטין וליובלות, לנוטיה ולירקות. אחד בשבט, ראש השנה לאילו, קדרבי בית שמאי. בית היל אומרים, בחמשה עשר בו:

ב. ארבעה פרקים בעולם נדzon, בפסח על הקבואה, בעזרת על פרות האילו, בראש השנה כל באי העולם עוברים לפניו כבני מרzon, שנאמר (תהלים לג) היוצר יחיד להם, המביא אל כל מעשיהם. ובכך נדזונ על הימים:

ג. על ששה חדשים השלוחין יוצאים, על גיסן מפני הפסח, על אב מפני התענית, על אלול מפני ראש השנה, על תשרי מפני תקנת

המועדות, על כסלו מפני חנכה, ועל אדר מפני הפורים. וכשהיה
בית המקדש קיים, יוצאים אף על ארץ מפני פסח קטעו:

ד. על שני חמשים מחלין את השבת, על ניסן ועל תשרי, שבהן
השלוחין יוצאים לסוריה, ובهن מתקנים את המועדות. וכשהיה בית
המקדש קיים, מחלין אף על כלו מפני תקנת הקרכוב:

ה. בין שגראה בעילם בין שלא נראתה בעילם, מחלין עליו את
השבת, רבי יוסי אומר, אם נראתה בעילם, אין מחלין עליו את
השבת:

ו. מעשה שעברו יותר מאربعים זוג, ועכברו רבי עקיבא בלבד.
שלחו לו רבנן גמליאל, אם מעכב אפה את הרבים, נמצאת מכשילו
לעתיד לבוא:

ז. אב ובנו שראו את החג, ילקו. לא שמאטרפין זה עם זה, אלא
שאם יפסל אחד מהו, יצטרף השני עם אחר. רבי שמואון אומר, אב
ובנו וכל הקרובין, כשרין לעדות החג. אמר רבי יוסי, מעשה
בטוביה הרופא, שראה את החג בירושלים, הוא ובנו ועבדו
משחרר, וקבלו הכהנים אותו ואת בנו, ופסלו את עבדו. וכשהוא
לפני בית דין, קיבלו אותו ואת עבדו, ופסלו את בנו:

ה. אלו הן הפסולין, המשחק בקביא, ומליוי ברביה, ומפרייחי יונים, וסוחרי شبיעית, ועבדים. זה הכל, כל עדות שאין האשה כשרה לה, אף הן אינן כשרות לה:

ט. מי שראה את החדש ואינו יכול להילך, מולייכין אותו על ה��מור, אפילו במטה. ואם צודה להם, לוזחין בידם מקלות. ואם היתה זרף רחוקה, לוזחין בידם מזונות, שעיל מבליך לילה ויום מחלין את השבת ויוצאים לעדות החדש, שנאמר (ויקרא כג), אלה מועדי ה' אשר תקראו אותן במועדים: